

LIBRIS

We know
books

LAURIE GILMORE

**LIBRĂRIA
CU SECRETE
ȘI PASIUNI**

Traducere din limba engleză
IULIA BODNARI

LITERA

București

Playlist

'tis the damn season - Taylor Swift
Scarlett - Holly Humberstone
October Passed Me By - girl in red
Scott Street - Phoebe Bridgers
Meet Me In The Woods - Lord Huron
gold rush - Taylor Swift
Little Freak - Harry Styles
I Know it won't work - Gracie Abrams
Bookstore Girl - Charlie Burg
Bags - Clairo
Cinnamon Girl - Lana Del Rey
End of Beginning - Djo
Nonsense - Sabrina Carpenter
Homesick - Noah Kahan, Sam Fender
Heaven - Niall Horan
Fade Into You - Mazzy Star
all my ghosts - Lizzy McAlpine
Too Sweet - Hozier
All My Love - Noah Kahan
Belong Together - Mark Ambor
Radio - Lana Del Rey
There She Goes - The La's
invisible string - Taylor Swift

CAPITOLUL 1

Lui Hazel Kelly îi plăceau poveștile bune. Dar, în timp ce stătea în spatele tejghelei de la librăria „Chifla cu Scorțișoară“, în exact același loc în care rămăsese în ultimii cincisprezece ani, înțelese foarte limpede că în viața ei nu existau asemenea povești.

Ei bine, poate că existau din când în când. Se întorcea acasă la sfârșitul fiecărei zile și așa mai departe, dar sentimentul era totuși același. Cincisprezece ani în același loc.

Oftând, Hazel reazăază teancurile de semne de carte gratuite din fața ei. Era o zi cu puțini clienți, strălucitoare și însorită, genul de zi în care oamenii vor să alerge pe afară, nu să scotocească printre rafturile unei librării. Deși Hazel nu înțelegea felul acesta de gândire. Ea voia *întotdeauna* să scotocească printre rafturile unei librării.

De fapt, îi plăcea să fie acolo, în spatele aceleiași tejghele la care stătuse în timpul primei ei ture de la sfârșitul celui de-al doilea an de liceu; problema era că nimic altceva din viața ei nu se schimbase. Aceeași slujbă. Același oraș. Aceiași prieteni. De fapt, singurul lucru care se schimbase, în afara unui neînsemnat junghi pe care îl simțea în spate în fiecare dimineață la trezire, era numele librăriei, pe care șefa ei îl schimba aproape în fiecare an.

Hazel era realmente înconjurată de povești uimitoare, cărți pline de dragoste, de aventură și de *viață*, dar ea însăși era blocată.

– Și peste două luni voi avea 30 de ani, mormăi ea fără să se adreseze nimănui în mod special, de vreme ce librăria era pustie.

Cei 30 de ani pândeau necruțător în depărtare, încrunându-se amenințător. Data, 28 septembrie, era întipărită în mintea ei. Pentru unii oameni, presupunea Hazel, 30 însemna sfârșitul legendarelor zile nebune ale vârstei de 20 de ani. Un moment în care trebuia să te așezi la casa ta, să devii serios, să fii adult.

Hazel avea altă problemă cu vârsta de 30 de ani.

Ea uitase să aibă legendarele zile nebune. Perioada dintre 20 și 30 de ani fusese pentru ea... calmă? Responsabilă? Plictisitoare. În principiu, Hazel avusese 30 de ani încă de când împlinise 15. Sau mai degrabă 70, dacă o întrebai pe Annie, fără de care probabil că Hazel nu și-ar mai fi scos deloc nasul din cărți.

Asta nu o deranjase niciodată pe Hazel – până acum. Îi plăcea librăria ei. Îi plăceau ceștile cu ceai de mușețel, și zilele ploioase, și rebusurile din diminețile de duminică. Îi plăcea viața ei liniștită. Numai că acum, brusc, cu cei 30 de ani scoțând proverbiala limbă la ea, Hazel se întreba dintr-odată dacă nu pierduse ceva. Poate că uitase să încerce unele lucruri. Poate că, șocant, exista mai multă viață în afara cărților decât experimentase ea până acum.

Soarele o tachina prin geamurile mari din față. Tocmai terminase o expoziție cu „Lecturi de plajă” pentru luna august, dar nu-și mai amintea de când nu mai fusese cu o carte pe plajă. Avea tendința de a se părli dacă stătea mai mult de zece minute la soare, ceea ce justifica poate problema ei actuală, dar și o lipsă de vitamina D, de care ar fi trebuit să se ocupe.

Avea nevoie de o aventură.

Și cât de curând.

Sau măcar de o poveste bună pe care să o spună data viitoare când avea să se afle în barul lui Mac, ascultând ultimele teorii ale lui Annie despre el și despre cum încerca el s-o saboteze. Sau planurile lui Jeanie și ale lui Logan de a-și moderniza ferma, atunci când Jeanie avea să se hotărască, în sfârșit, să se mute acolo. Măcar o dată în viață, lui Hazel i-ar fi plăcut să-și șocheze prietenele și să se șocheze și pe ea însăși. Măcar o dată în viață, lui Hazel i-ar fi plăcut să facă ceva care nu îi stătea deloc în fire.

Dar nu chiar acum. Pentru că, exact acum, privirea lui Hazel era ațintită asupra unei cărți strâmbe din secțiunea „Romane de dragoste” și în clipa de față misiunea lui Hazel era să îndrepte cartea. Și, de fapt, asta era slujba ei. Se îndreptă spre raft, aruncându-și privirea spre ușă în caz că se întâmpla să treacă cineva prin față și să se oprească, dar străzile erau pustii. Era o după-amiază perfectă de vară târzie și se părea că întregul Dream Harbor era la plajă, la o plimbare energică pe jos sau relaxându-se lângă o piscină și încercând să absoarbă toată căldura înainte ca vremea să se schimbe.

Chiar și Annie declarase că era o zi prea frumoasă ca să stai înăuntru și închisese patiseria „Jeleuri cu zahăr” mai devreme, ca să plece împreună cu câteva dintre surorile ei la o plimbare agale în împrejurimile unei vii. Hazel oftă. Era sigură că avea să audă totul despre asta în ziua următoare, iar ea nu avea să contribuie cu nimic la conversație, dacă nu puneai la socoteală povestea emoționantă a cărții strâmbe de pe raft.

Clătină din cap. Trebuia să iasă din starea asta depresivă. Și ce lucru mai bun putea face dacă nu ordine și curățenie? Secțiunea „Romane de dragoste” crescuse exponențial în ultimii ani, mulțumită sprijinului clubului de lectură din Dream Harbor și faptului că membrii acestuia iubeau romantismul. Hazel roșea doar uitându-se la unele dintre coperte, dar, dacă făcea bine afacerii, atunci ea o sprijinea.

Cartea strâmbă nu era doar strâmbă, ci și așezată pe raftul greșit, așa că o scoase, evită să se uite la bărbatul pe jumătate

dezbrăcat de pe prima copertă și porni cu ea spre raftul cuvenit, când observă că una dintre pagini era îndoită.

– Ce-i asta? murmură ea.

Oare oamenii chiar nu mai aveau respect? Nici nu cumpăraseră cartea, dar îndoiseră pagina? Aproape că adăugă: „Spre ce se îndreaptă lumea?“, dar în ultima vreme încerca din răspuțeri să-și stăpânească tendința de bătrână cârcotașă, așa că se mulțumi doar să gândească asta.

Deschise la pagina îndoită și găsi o propoziție subliniată. O propoziție subliniată în una dintre cărțile ei! Total și complet inacceptabil! De necrezut! Cineva intrase relaxat, îi vandalizase una dintre cărți și nici măcar nu se deranjase s-o cumpere!

Hazel ar fi clocotit în sinea ei toată ziua dacă propoziția subliniată nu i-ar fi atras atenția.

Nu era deosebit de bună. Nu era nici succintă, nici profundă. Dar părea că propoziția – sau cel care o subliniasă – i se adresa direct lui Hazel.

Vino cu mine, fetițo, dacă vrei o aventură.

Fu cât pe ce să scape cartea din mâini.

Privi în jurul ei prin librărie, aproape așteptându-se să vadă pe cineva urmărind-o și râzând. Cu siguranță era un fel de glumă. Dar cine s-o fi lăsat? Și cine ar fi putut să știe la ce se gândise ea toată ziua?

Librăria era încă pustie. Bineînțeles că era. Era o coincidență ciudată.

Hazel se uită din nou la raft. Nicio altă carte nu era nelalocul ei. Doar asta. Cea pe care o ținea încă strâns în mână. Pe coperta ei era un pirat, cu cămașa descheiată, după cât se părea din cauza vântului marin foarte puternic, care îi flutura și părul spre spate. *Prizonierul iubirii* era scris deasupra.

Simți dorința ciudată și bruscă de a se ghemui undeva și de a citi cartea din scoartă în scoartă, dar era la muncă, iar cartea asta părea periculoasă. Părea o carte pe care nu ar fi citit-o în niciun caz la locul de muncă.

Dar că bărbatul acesta, individul teoretic și fictiv, părea că ar fi putut s-o ia într-adevăr într-o aventură.

Deschise din nou la propoziția subliniată, citind-o de parcă ar fi putut să rezolve astfel misterul celui care o subliniasă și o lăsase cu pagina îndoită pe raftul ei. Era atât de cufundată în gânduri, încât nu auzi ușa librăriei deschizându-se.

Nu auzi nimic până când o voce joasă toarse exact lângă urechea ei:

– Ce citești?

Hazel azvârli cartea în celălalt colț al încăperii. Aceasta ateriză cu un bufnet în colțul de lectură de lângă geam. Se întoarse și îl văzu pe Noah Barnett zâmbindu-i obraznic.

Noah, proprietarul și operatorul unicei agenții de pescuit din Dream Harbor. Noah, care apăruse în oraș cu câțiva ani în urmă, devenise rapid prieten cu Logan și acum bântuia la periferia vieții lui Hazel, ca un satelit sexy. Clătină din cap. Doar pentru că fiecare femeie și cel puțin jumătate dintre bărbații din oraș îl considerau pe Noah atrăgător nu însemna că trebuia să-i cadă și ea în mreje.

– E bună, nu? întrebă el cu un zâmbet leneș.

Mda, era fermecător. Destul de fermecător, de fapt, încât isprăvile lui cu turistele să fie practic legendare. Astfel că faptul că se tot învârtea în jurul librăriei era încă un mister pentru Hazel.

– M-ai speriat.

– E clar.

Inima i-o luase la goană – și numai parțial din cauza faptului că fusese surprinsă citind porcării în timpul orelor de muncă. Celălalt motiv era că... ei bine, pentru că Noah îi zâmbea din nou în felul acela.

Nu putea să înțeleagă de ce. Recunoștea că Noah era cu adevărat foarte chipeș. Și cu adevărat nu chiar genul ei. Mai știa și faptul că nici ea nu era genul lui, în principal din cauză că locuia chiar în Dream Harbor, astfel că i se părea curios că el îi zâmbea întotdeauna de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

Annie spunea că i se aprinseseră călcăiele după ea, dar Hazel știa că era absurd. Nimănui, nici măcar celor câțiva foști iubiți, nu i se aprinseseră călcăiele după ea. Hazel era drăguță. Putea să recunoască asta. Drăguță în genul ursuleț-koala-care-doarme-într-un-copac. Nu drăguță în genul vreau-să-dau-totul-jos-de-pe-tine. Și asta era în regulă. Se împăcase cu asta.

Dar Noah se zgâia încă la ea în felul *acela*.

Se întoarse și se duse să ridice cartea, ținând coperta ascunsă cu grijă la piept.

– Ai nevoie de ceva? întrebă ea, ignorând faptul că Noah se sprijinea acum nepăsător de teighea, privind-o cum se îndrepta spre el.

– Ah... poate?

– Poate?

– Mda, eu doar...

Privirea lui trecu de la chipul ei la rafturile din spate și înapoi. Era o vizită tipică pentru Noah. Venea o dată la două săptămâni după o carte, dar nu părea să știe niciodată ce căuta.

Annie spusese că asta dovedea că i se aprinseseră călcăiele după ea, dar Hazel tot nu era convinsă. Annie mai spusese și că urma să fie nevoit să-și dea jos pantalonii în mijlocul librăriei ca s-o convingă, dar Hazel spera din tot sufletul că nu avea să se întâmple una ca asta.

– Am, pur și simplu, nevoie de ceva nou de citit. Își încrucișă brațele peste piept, încordându-și bicepsii. Vremea mai caldă redusese hainele și toate tatuajele lui Noah erau acum la vedere. Obrajii lui Hazel se înroșiră la vedea sirenei pe jumătate dezbrăcate de pe bicepsul lui stâng.

Acesta era un bărbat care avea povești. Atât de multe, încât și le imprimase pe trup.

Hazel își dresе glasul.

– Ți-a plăcut ultima carte pe care ți-am dat-o? *Blestem de sânge și lupi*.

Noah încuviință și părul lui arămiu sclipi în lumina târzie a după-amiezii.

– Mda, mi-a plăcut.

– Minunat! Tocmai am primit volumul doi. Stai să ți-o aduc!

Avusese de gând să meargă singură, dar Noah o urmă în aripa dedicată romanelor fantasy, aducând cu el mirosul excitant de soare și sare. Hazel nu mai observase niciodată mirosul unui bărbat. Annie ar fi considerat că asta dovedea că lui Hazel i se aprinseseră călcăiele după Noah.

Și asta ar fi fost... prostesc? Frivol? Aventuros.

– Uite-o!

Când se întoarse, Noah era prea aproape și mai că se lovi de pieptul lui lat.

– Ups!

– Scuze!

Ambele cărți îi alunecară din mâini și Hazel se aplecă să le ridice, dar Noah fusese mai rapid și pusese deja mâna pe piratul pe jumătate dezbrăcat înaintea ei.

– *Prizonierul iubirii*? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Acum, se înghesuiau amândoi pe culoar, prea aproape pentru ca Hazel să-i poată evita privirea.

– Nu e a mea. Vreau să spun că nu o citesc. Doar o așezam la locul ei.

Zâmbetul lui Noah se lărgi.

– Sună bine. Deschise brusc la pagina îndoită. Parcă nu o citeai...

– Eu... ăăă... ei bine...

Privirea lui căzu pe propoziția subliniată.

– Vino cu mine, fetițo, dacă vrei o aventură!

Oh, nu, propoziția aceea rostită de vocea profundă a lui Noah îi făcea niște lucruri... fierbinți. Ce se întâmpla azi? Hazel scutură din cap.

– Doar o așezam la locul ei, repetă ea, smulgându-i cartea și ridicându-se înainte ca Noah să poată citi mai mult și să înrăutățească situația.

– Dar cineva a subliniat-o, spuse el, ridicându-se la rândul lui și făcând-o să se simtă ca o pitică.

De ce trebuia să fie atât de mare și să miroasă atât de bine? O zăpăcea și nu-i plăcea asta.

– Știu.

– Deci cineva a subliniat-o și apoi a așezat-o din nou pe raft?

– Da.

– Ciudat!

– Știu și nici măcar nu a pus-o unde trebuia. Trecu pe lângă el, evitând să-i privească trupul înalt și frumos mirositor, și se întoarse la siguranța relativă a intrării librăriei.

Noah o urmă.

– Aproape ca și cum ar fi vrut ca tu să o găsești.

Hazel se opri și se răsuci cu fața spre el. Mai că se ciocniră din nou, dar Noah se opri și el brusc.

– De ce ai spune așa ceva?

El ridică din umeri.

– Nu știu. Doar că pare un indiciu sau așa ceva.

– Un indiciu? Întrebă Hazel, mijind ochii. Noah, te joci cu mine?

– Să mă joc cu tine?

Părea sincer nedumerit, dar Hazel nu se lăsă păcălită.

– Mi-ai pus aiurea cărțile ca un fel de glumă? Va trebui să plătești pentru asta dacă ai făcut-o.

Flutură cartea în fața lui, iar el ridică din sprâncene, uimit.

– Bineînțeles că nu am făcut-o. Nu m-aș... pune cu tine. Și cu siguranță nu m-aș pune cu cărțile tale. Își desenă o mică cruce pe piept. Pe cuvântul meu! Pe onoarea mea de pescar!

Fu rândul lui Hazel să ridice dintr-o sprânceană.

– Pe onoarea ta de pescar? Nu știm că există așa ceva.

– Ei bine, acum există.

– Hmm.

– Eu totuși cred că e un indiciu.

– De ce mi-ar lăsa cineva un indiciu?

El ridică din nou din umeri, dar ochii lui căprui străluceau de interes.

– De dragul unei aventuri, cred.

O aventură.

Noah rânji și inima lui Hazel o luă la goană, în timp ce cartea din mâinile ei o chema – și poate că era un indiciu.

În cel mai rău caz, ar fi fost o poveste bună.

CAPITOLUL 2

Lui Noah i se aprinseseră călcăiele după Hazel Kelly. Lucrul acesta îl surprindea aproape la fel de mult pe cât părea s-o surprindă pe ea, dar era adevărat. Nu semăna cu niciuna dintre femeile cu care fusese. Uită-te la ea astăzi, de exemplu! Cu cămașa largă cu nasturi vârată în pantalonii cu talie înaltă, cu un lănișor fin de aur la gât și o pereche de pantofi drăguți cu talpa joasă, arăta... ei bine, arăta mult prea bună pentru el. Arăta elegant și sofisticat. Și asta ca să nu mai vorbim despre norul de bucle mătăsoase care îi încadrau chipul sau despre modul adorabil în care își împingea ochelarii pe nas, exact cum făcea acum în timp ce se uita țintă la el de parcă ar fi fost o specie extraterestră.

I se aprinseseră rău călcăiele.

Foarte rău.

Și lucrul acesta nu i se mai întâmplase... ei bine, niciodată. Lui Noah îi plăceau femeile. Mult. Până în momentul acesta din viață, cel puțin, se descurcase destul de bine. Dar nu mai simțise niciodată așa ceva. Și era un mare ghinion, pentru că era destul de sigur că Hazel nu simțea același lucru.

De obicei, se uita la el exact așa cum se uita acum. De parcă nu ar fi putut să-l descifreze. Măcar sentimentul acesta era reciproc. Nu știa cum ar fi putut fi mai evident. Venea aici aproape în fiecare săptămână și făcea tot ce-i stătea în puteri

ca să fie fermecător, să flirteze și să-i intre în grații, dar nu părea să funcționeze.

Deși în ultimele luni citise mai multe cărți decât în toată viața lui, așa că acesta era un bonus.

Probabil ar fi trebuit să fie pur și simplu direct și s-o invite în oraș. Funcționase la Logan – în cele din urmă, oricum – și acum acesta o avea pe Jeanie și erau îngreșător de fericiți împreună și toate cele.

Dar ei erau diferiți. Hazel era cu totul altfel. Și Noah nu era deloc în elementul lui.

– O aventură? întrebă ea, făcându-l să se scuture tresărind de gândurile care i se învâртеbeau în minte, legate de cât era ea de drăguță și de cât era el de incapabil.

– Mda. Nu știu. Poate cineva îți lasă indicii, ca o vânătoare de comori sau ceva de felul acesta.

– Hmm. Hazel se încruntă și între sprâncene i se formă o mică încrețitură. Nu pare probabil.

– Poate. Dar lucruri improbabile se întâmplă tot timpul.

„Ca faptul de a fi de acord să ieși cu mine la o întâlnire cândva...”

Aproape că o spuse cu glas tare, aproape că o întrebă, dar ea se retrăsese rapid în spatele tejghelei și acum îi încasa noua carte.

– Asta-i tot?

– Aaa... da. Asta-i tot.

– 21,95, te rog!

Categoric asta nu era tot, dar Noah îi înmână cardul. Nu exista nicio șansă ca femeia aceasta inteligentă și adorabilă să vrea să iasă cu el. Exista un motiv pentru care Noah căuta fetele care rămăneau acolo doar peste vară, turiste și relații de o noapte. Noah era bun pentru distracție, pentru o aventură. Nu pentru fete serioase ca Hazel Kelly.

Îi înmână cartea și degetele lui le atinseră pe ale ei. Ea îl privi o clipă în ochi și, în momentul acela, Noah aproape crezu